

๑๐๐ ข้อคิดธรรมวาทะ ศรีคุณ (ธ.วาทะ)

นำเสนอเมื่อ : 16 พ.ค. 2552

ข้อคิดในแง่ของธรรมะ

ข้อคิดในแง่ของธรรมะ ๑๐๐ ข้อ

Friday, 30 November 2007

๑. จงทำดี อย่าหวังค่าตอบแทน ถึงแม้จะเป็นเพียงคำสรรเสริญก็ตาม
๒. จงทำดี ทำมันดี ถึงแมผลงานออกมาไม่ดี ก็ถือว่าเราทำดีที่สุดแล้ว
๓. จงทำดี แด้อยาววัดดี เพราะทุกคนก็มีดีไม่เหมือนกัน
๔. อุปสรรคมักจะเกิดขึ้นในขณะที่กำลังทำความดี ดีเหลือเกินเห็นสิ้นใจจะไต่หมอกไป
๕. อุปสรรคจะไม่เกิดขึ้นในขณะที่กำลังทำความดี เพราะเป็นทางกุหนี่สิ้นใจเข้ามาแทน
๖. ทุก ๆ อนุปรารถนาแต่สิ่งที่ดี ๆ แต่ไม่รู้จักการทำความดี
๗. ควรแก้ปัญหาที่ตนเหตุ อย่าพยายามแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ
๘. คนใจไม่มีความพยายามที่จะเขาใจอะไรได้เลย โดแต่จะอ้อว้อยว้อยว่า “ทำไม่ถูกเป็นแบบนี้ ทำไม่ ? ถึงต้องเป็นเรา ทำไม่ ? ทำไม่ ?
๙. ผลลัดในธรรม ยอมรับว่า “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ซึ่งไม่มีอะไรเห็นตกใจเลย เพราะเป็นเรื่องธรรมดา
๑๐. ชีวิตที่ไม่ขาดทุน คือการไม่ยอมทำอะไรเลย
๑๑. เพราะฉะนั้นคนเราเจอทั้งสุขและทุกข์ เพราะเราทำทั้งดี ทำทั้งชั่ว
๑๒. การตามใจตัวเองอยู่เสมอ เป็นทางตันในกฎดำเนินชีวิต
๑๓. การขาดใจตัวเอง ก็คือการขาดกลางทางไทรามเรียบ
๑๔. ถ้าหากเราอยากให้คนอื่นมาเข้าใจหรือเอาใจในตัวเรา เหมือนกับว่าเรายังเป็นเด็กไร้เดียงสาไม่รู้จักเด็บโตเลย
๑๕. เราพยายามที่จะเข้าใจคนอื่น มากกว่าที่จะให้คนอื่นมาเข้าใจ ตอนนี เรากำลังเป็นผู้ใหญ่แล้ว
๑๖. หลาย ๆ ชีวิต เดินสวนทางกันไปมาอยู่ในขณะนี้มีทางดำเนินชีวิตไม่เหมือนกัน และมีอุปสรรคที่ใดเหมือนกัน
๑๗. เราอย่าเขวใจว่า มีความทุกข์มากกว่าคนอื่น คนอื่นมีความทุกข์มากกว่าเรายังมี
๑๘. การร้องไห้เป็นการแสวงหาที่แบบเนียนเหลือเกินในวัน เพราะพรุ่งนี้เราจะต้องร้องไห้
๑๙. เพราะฉะนั้น เวลาเรามีความสุข ก็อย่าเขวใจว่า เรามีความสุข เวลาเรามีความทุกข์ ก็อย่าเขวใจว่า เรามีความสุข ไม่เช่นนั้นเราต้องเป็นคนบ้า ร้องไห้บ้าง ร้องเพลงบ้าง ตามประสาคนบ้า
๒๐. คนอื่นจะโหดโหดใจเราใน ทุกอย่างไม่มีเลย เพียงแต่เรายอมรับเขา อยู่ในฐานะใดฐานะหนึ่งเท่านั้น
๒๑. แมแต่ตัวของเราเองก็ยังไม่โหดโหดใจเรา แล้วคนอื่นจะโหดโหดใจเราใน เป็นอันไม่มี
๒๒. เราไม่โหดโหดใจเขา จะให้เขาโหดโหดใจเราอย่างไร
๒๓. ปรารถนาสิ่งใด อย่าตั้งใจโหวงลงหนา พลาดหวังสิ่งใด อย่าพึงเสียใจตามหลัง
๒๔. ทุกสิ่งทุกอย่าง มันเป็นเช่นนั้นเอง
๒๕. หากยึดถือมาก ให้ความสำคัญมันมาก ทุกข์มาก
๒๖. หากยึดถือน้อย ให้ความสำคัญมันน้อย ทุกข์น้อย
๒๗. ยึดมั่นไปตามความอยาก คือความทุกข์มากไม่มีสิ้นสุด
๒๘. แดจริง ๆ ว่า ไม่มี เมียไม่มี ลูกไม่มี ทรัพย์สมบัติก็ไม่มี แต่ความยึดมั่นด้วยอารมณ์หลงอย่างหนาแน่นว่าเรามี
๒๙. สักวันหนึ่ง เราจะจะไม่มียะไรสักอย่างเลย ถึงวันนั้น เราทำใจได้ไหม ?
๓๐. การเกิดขึ้น เพื่อเริ่มต้นไปสู่ความดับลง ทานจะยึดถือ หรือไม่ยึด นั้นมันเป็นเรื่องของทาน
๓๑. อุปาทานคือความยึดมั่นถือมั่น กับความรับผิดชอบ มันคนละอย่างกัน
๓๒. วันนีต้องดีกว่าวันนี พรุ่งนี้จะต้องดีกว่าวันนี
๓๓. ทำดีในวันนี้ พรุ่งนี้จะดีของมันเอง
๓๔. คนใจจะเสียใจ รอให้ตลอดวัน โดยไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย
๓๕. ส่วนคนฉลาด จะรีบแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น แทนที่จะทำดี
๓๖. เราทำในสิ่งใด จะต้องจากในสิ่งนั้น ขาหรือเร็วมันอีกเรื่องหนึ่ง
๓๗. ถ้าผู้ขายกอนเมย์ เมียจะต้องเสียใจ ถ้าเมียขายกอนเมย์ เมียจะต้องเสียใจ ทำอย่างไร จึงจะไม่เสียใจ
๓๘. ถ้าไม่ยอมขายเสียใจ เมื่อก่อนกันไป ก็อย่าดีใจเมื่อตอนใดมา
๓๙. ทานแนใจหรือว่าทานเป็นพระเอกหรือนางเอกตลอดคืนวันครกกาล
๔๐. โชเนนอ ! ทานเป็นตัวเอกในเรื่องของทาน แต่ทานอาจจะเป็นตัวสำรองในเรื่องของผู้อื่น
๔๑. เราขึ้นอยู่กับทานชีวิต ต้องต่อสู้ปลุกทุกรูปแบบ จนกว่าจะปิดฉากละครแห่งชีวิต ด้วยการตายลงไป
๔๒. บทเรียนในตำราเรียน กับบทเรียนในชีวิตจริง มันคนละอย่างกัน
๔๓. ไม่มีตำราเล่มไหน ที่จะสอนเราทุกอย่างกว่าวันนีเราจะต้องเจออะไรบ้าง และจะต้องแก้อย่างไร ?
๔๔. เสียเงินทอง เสียสิ่งของ เสียเวลา และก็เสียใจ เป็นการจ่ายค่าเทอมชีวิต
๔๕. คนฉลาดจะจ่ายค่าเทอมที่ถูกต้องที่สุด ส่วนคนโง่จะจ่ายค่าเทอมที่แพงกว่ากัน
๔๖. ที่จริงคนคบอด พิลึกพิการเขาน่าจะเป็นทุกข์มากกว่าเรา ทำไม่ ? เขายังยิ้มแย้มแจ่มใสได้
๔๗. ทำไมเราจึงทุกข์กว่าคนพิลึกพิการเลย ?
๔๘. กายพิการ แดใจไม่พิการ ใจพิการ แดกายไม่พิการ อย่างไหนดีกว่ากัน ?
๔๙. เราสามารถตัดสินหนทางดำเนินชีวิตของเราเองได้ ดีหรือชั่ว อยู่ที่ตัวของเรา
๕๐. คนอื่นสามารถบังคับเราเป็นเพียงบางเวลา ส่วนใจของเราใน ไม่มีใครสามารถบังคับได้นอกจากตัวของเราเท่านั้น
๕๑. ถึงแมงงานจะสับสนยุ่งยากเหลือเกิน หากใจมีอิสระ แดไม่เห็นจะยุ่งยากตรงไหน
๕๒. ทุกคนเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ ตายเพื่อทำหน้าที่ ดีกว่าตายเพราะไม่ทำหน้าที่
๕๓. รับผิดชอบตัวเอง รับผิดชอบเพื่อนที่ดี และรับผิดชอบสังคม
๕๔. วันนีเราตาเขา วันหน้าเขาตาของเขา ชาตินี้เราเขาเขา ชาติหน้าเขาจะต้องฆ่าเราอย่างแน่นอน
๕๕. คนทำบาป เพราะเห็นแก่กิน ไม่ตาอะไรกับกินอาหารผสมยาพิษอย่างเอร็ดอรอย กินมากก็มีพิษมา กินน้อยก็มีพิษน้อย
๕๖. กฎหมายทางโลก คุณครองสัตว์บางจำพวกเท่านั้น ส่วนกฎแห่งกรรมทางธรรม คุณครองสัตว์ทุกจำพวก
๕๗. กฎระเบียบของทางโลก อนุโลมไปตามความอยาก ส่วนกฎทางธรรมอนุโลมไปตามความเป็นจริง
๕๘. กรรมคือกฎกระทำให้สัดทาบ และละเอียดประณีตต่างกัน
๕๙. ไม่มีพระเจ้าองค์ใด ที่จะสร้างเรา ไม่มีพระเจ้าองค์ใด ที่จะทำให้เราว่าเราได้ ไม่มีพระเจ้าองค์ใด ที่จะทำให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ได้นอกจากตัวของเราเอง
๖๐. คำว่า “ทำดี ได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว” มากเหลือเกินที่คนใดยื่น น้อยเหลือเกินที่คนรู้จัก
๖๑. เหตุการณ์ความดีเป็นไปของทางโลก ไม่มีสิ้นสุด เราสามารถจะติดตามได้ตลอดกาลเพราะอายุยังมีที่สิ้นสุด เราจะไม่กับมันหรือไม่บ้า มันก็เป็นไปอยู่อย่างนั้น
๖๒. ไม่มีอะไรเสียเวลา จงกลับมามองจิตใจของตนเอง ทำไมถึงซอกแซกสับสนสับสนถึงขนาดนั้น
๖๓. มันเคยตัว เพราะเราให้ออกุศลมันมากเกินไป เพราะรักมันมาก จึงไม่กล้าขัดใจ มัน ๆ ไปอาจกลายเป็นโรคจิตหรือจิตตาด้านจิตใจ
๖๔. การเอาชนะใจตนเอง ไม่ให้ไหลลื่นสู่ความฝืดต่ำ เป็นสิ่งประเสริฐแท้
๖๕. วันนี เราตามใจของตนเอง ด้วยอำนาจแห่งความอยาก วันพรุ่งนี้ เราต้องหมดโอกาสที่จะสบายใจ
๖๖. วันนี เราไม่ตามใจตนเอง พรุ่งนี้ เราจะต้องอยู่อย่างสบาย
๖๗. ยิ่งงก ยิ่งก เพราะเขงกมตังแต่ยังไม่แก่ ยิ่งแก่ ยิ่งดี เพราะเขาดีตั้งแต่ยังไม่แก่
๖๘. การวิ่งไปตามความอยาก คือการฆาตกรรมด้วยความพอใจ
๖๙. ศัตรูมีมากในปรอัยแห่งความเป็นมิตร ความทุกข์มีมากในปรอัยแห่งความสุข
๗๐. นำความผสมยาพิษ คนใจจะชอบดื่ม เพราะไม่รู ยาเสพติด ทำลายร่างกายตนเอง คนโง่ก็จะพากันเสพติดที่รู้
๗๑. ความสบายกายและสบายจิต จะหาซื้อด้วยเงินแสนเงินล้านไม่เสีย ไม่จำเป็นจะต้องซื้อด้วยเงินและทอง
๗๒. คนที่มีศรัทธา มีศรัทธา ยิ่งกว่าเงินแสนเงินล้าน
๗๓. เมื่อมีศรัทธา ความมีปัญหาจะระบอบตาย ไม่เช่นนั้นก็จะเป็นคนงมงาย ขาดเหตุผล
๗๔. คนนิยมสรวงพวย ที่ปั่นป่วน อกพวยพวย แต่ไม่นิยมสรวงพวย ที่เป็นนาม คือสภาวะธรรมที่รู้แจ้ง รู้จริง ทำให้รู้จักพุทธะ
๗๕. ความจริงต้องไม่หนีพ้น จึงจะถือว่าจริงแน่นอน คนใจจะไม่เชื่อตั้งแต่เริ่มต้น จึงไม่พบกับความจริงในชีวิต มีแต่ความงมงายในชีวิต
๗๖. คนใดคือสิ่งที่ไม่เป็นสาระ ว่า เป็นสาระ ก็คือสิ่งที่ไม่เป็นสาระ ว่า เป็นสาระคนนั้นหวังดำเนินในทางที่ดี เขาจะไม่พบแก่นสารชีวิตที่แท้จริงเลย
๗๗. ผู้ที่หลงเปลือกนอก ยอมไม่เห็นแก่นใน ผู้ถึงแก่นใน ยอมเขาใจเปลือกนอก
๗๘. ความสนุกสนานมันมีประมาณในชีวิต ไม่ใช่ทางดำเนินชีวิตที่แท้จริง มันเป็นหนทางที่ทำให้เสียเวลา
๗๙. หากคนให้ความสำคัญกับการ กิน เลน เสพกาม และนอน มากกว่าคุณธรรม เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานจะไม่ดีกว่ากันหรือ ? เพราะว่ามีปัญหาหม่าหม่า
๘๐. หากจิตได้เต็มด้วยความโลก โกรธ หลง ของวงในหัวใจไม่มี มีแต่ความยึดถือ
๘๑. อาหารที่กินเข้าไปมาก แสนจะยึดถือ แต่มีทางระบายออก
๘๒. ยิ่งความโลก โกรธ หลง ลดลงมากเท่าไร ความปลอดโปร่ง ยิ่งมีขึ้นมากเท่านั้น
๘๓. แสงสว่างในทางธรรม จุดประกายให้ชีวิต โพบแต่ความสุขสดใส
๘๔. ความสุขทางโลก เหมือนกับกรอกเอาของปากแผลที่คืน ยิ่งกว่ายิ่งนั้น เวลาหยุดเอา มันแสนมันดี เพราะเป็นความสุขเกิดจากความเร้าร้อน
๘๕. เมื่อตอนที่อยากได้ ก็เป็นทุกข์ขณะที่แสวงหา ก็เป็นทุกข์ ได้มาแล้วกลัวลืมหายไป ก็เป็นทุกข์
๘๖. เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้ก็ต้องมี เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ต้องไม่มี
๘๗. หากมีแล้ว ทำไม่มีความสุข ความมี ถ้าหากมีแล้ว ทำไม่มีความสุข ก็เพราะว่ามีไว้ทำไม ?
๘๘. ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยง เราไปยึดมั่นความไม่เที่ยงนั้นด้วยความสุข
๘๙. แมแต่ความสุขนั้นมันก็ไม่เที่ยง จะไปหวังเอาอะไรอีกเล่า ?
๙๐. พบกันก็เพื่อจากกัน ได้มาก็เพื่อจากไป
๙๑. มองทุกข์ให้เห็นทุกข์ จึงจะมีความสุข
๙๒. ความเข้าใจ คลายกังวล ยอมรับได้ แก่บุคคลผู้เข้าใจธรรมะ
๙๓. ยิ่งเข้าถึงธรรมที่เป็นจริงมากเท่าใด ความเบียดเบียนใจยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น
๙๔. เพราะความสุขทางโลก ไม่ทำอะไรมากไปกว่าความเพลิดเพลิน มันมาเป็นประมาณในชีวิต จนลืมทางธรรม
๙๕. ทางเดิน ๒ ทาง ทางโลก และ ทางธรรม
๙๖. ทางโลก คือการปล่อยใจไปตามความอยากในโลภี๋ย ทางธรรม คือการควบคุมใจตนเอง ให้มีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครอง
๙๗. ผิดหวังทางโลก ยังมีทางธรรมคุ้มครอง หากคนนั้นรู้จักธรรม
๙๘. ผิดหวังทางโลก อย่าทำเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แมกระทั่งตนเอง คนนั้นแหละ รู้จักธรรม
๙๙. ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ควรมียึดถือมั่น
๑๐๐. มันเป็นเช่นนั้นเอง

ทานเขาใจแล้วหรือยัง สักวันหนึ่งทานจะเข้าใจ

ธรรมวาทะ ศรัทธ (ธ.วาทะ)

แก้ไขล่าสุดเมื่อ (Friday, 25 January 2008)